

[Jesper Simonsen.]

grænser til at omfatte 2 fra hver Side, i politiske Sager dog 4. Efter de praktiske Erfaringer maa dette Antal anses for tilstrækkeligt, og Ændringen medfører paa den anden Side, at man kan nøjes med at indkalde færre Nævninger. Bestemmelsen begrænser for øvrigt Muligheden for at udrydde de kvindelige Nævninger, hvis en Tilbøjelighed i den Retning maatte eksistere, hvad nogle mener.

Udvalget foreslaar under Nr. 52 en Forhøjelse af Vederlaget til Domsmand og Nævninger. Det er dog ikke Udvalgets Mening at røre ved de Dagpenge, som Nævningerne hidtil har faaet udbetalt; de bliver indtil videre som hidtil. Forslaget tager kun Sigte paa det Tilfælde, at Nævninge- og Domsmandshvervet nødvendigvis Natophold udenfor Hjemmet, idet der da skal udbetales de paagældende 4 Kr. pr. Nat.

Under Nr. 30 foreslaar et Mindretal, bestaaende af Venstre og Konservative,, for det ærede Medlem Hr. C. J. F. Svens Vedkommende dog kun subsidiært, andre Regler end Lovforslagets vedrørende Udtagelse af Domsmand. Forslaget gaar ud paa, at Domsmandslisterne opstilles for en 3 Aars Periode, og at hver fungerende Domsmand i denne Periode kommer til at medvirke ca. 12 Gange aarligt, medens Lovforslaget gaar ud fra ca. 4 Gange aarligt. Flertallet maa fraraade dette Ændringsforslags Vedtagelse. Jeg skal for øvrigt undlade at kommentere Ændringsforslaget, til Mindretallet har begrundet det.

Ved Regeringsforslaget tilstræbes det at gennemføre Bevisumiddelbarheden i Strafferetsplejen. Denne Bestræbelse billiges ganske fra alle Sider i Udvalget, og for saa vidt kan Udvalget altsaa erklære sig enigt i Forslaget. Udvalget billiger ogsaa, at Lovforslaget tilstræber en klarere Gennemførelse af Anklageprocessen end sket ved den gældende Lov. Det tiltrædes saaledes, at tiltalte eller sigtede og Vidner afhøres af Parterne og ikke af Dommeren. Personlig anser jeg denne Ændring for et betydningsfuldt Fremskridt. Et Mindretal, bestaaende af de ærede Medlemmer Hr. Elmquist og Hr. Christensen (Høng), var dog egentlig stemt for at bevare Dommerens Afhøring, men da dette Standpunkt ikke fandt Tilslutning fra anden Side indenfor Udvalget, frafaldt Mindretallet at stille Ændringsforslag paa dette Punkt.

Medens Lovforslaget altsaa har faaet Tilslutning til de nævnte Principper, gælder det samme ikke Enkelthederne i Udform-

ningen. Udvalget eller Dele deraf har paa flere Punkter foreslaaet Ændringer, som dels tilsigter at befæste den Partsstilling, som en virkelig Anklageproces maa kræve, og dels har til Formaal at give Processen et naturligt Forløb, saaledes at Processtoffet fremføres saa overskueligt som muligt. Jeg skal i saa Henseende nævne Ændringsforslagene under Nr. 173 og 167, der er stillet af et Flertal, bestaaende af Socialdemokrater, Radikale og det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven, Forslag, hvorefter en sigtet, forinden han afhøres af Politiet eller Dommeren, skal gøres bekendt med den ogsaa nu gældende Regel, at han ikke er pligtig at forklare.

Det samme Flertal foreslaar under Nr. 169 den Ændring i Lovforslagets Forslag til § 780 om udenretlig Afhøring, at fængslede Personer, hvis Anholdelse er opretholdt efter deres Fremstilling i Grundlovsforhør, i her omhandlede Henseende ligestilles med fængslede Personer, og at Bestemmelsen om, at den udenretlige Afhøring af fængslede Personer skulde kunne ske med Dommerens Samtykke, udgaar. Det førstnævnte Ændringsforslag er et stærkt paakrævet Supplement til Lovforslaget, og det sidste er ønskeligt for at hindre, at der udvikler sig en alt for uensartet Praksis i de forskellige Retskredse.

Under Numrene 181 og 191 foreslaar Udvalget den Regel opretholdt, at tiltalte ved Domsforhandlingens Begyndelse spørges, om han erkender sig skyldig. Man finder det naturligt og ubetænkeligt straks at tilvejebringe Klarhed over, hvorledes den tiltalte stiller sig overfor Sigtelsen.

Med Hensyn til Tidspunktet for sigtedes eller tiltaltes Forklaring anser Udvalget det for upraktisk, at den altid skal foregaa før den øvrige Bevisførelse. Man tænke sig f. Eks., at tiltalte ganske afviser Sigtelsen og erklærer intet at have med Forbrydelsen at gøre. I saadant Tilfælde maa det dog være det naturligste, at Anklageren straks fremfører Bevismaterialet for derefter at høre, hvad tiltalte maatte have at anføre deroverfor. Omvendt, hvis tiltalte erklærer sig skyldig. Det giver da den klareste Oversigt straks at høre hans Forklaring og derpaa fremføre det øvrige Bevismateriale til Begrundelse eller Berigtigelse af tiltaltes egen Forklaring. Udvalget foreslaar derfor, at Dommeren eller Retsformanden skal bestemme, paa hvilket Tidspunkt af Bevisførelsen tiltaltes Forklaring skal afgives. Ændringsforslagene findes under Nr. 168 og 183.

Udvalget er derimod ikke enigt om, hvem der skal begynde tiltaltes Afhøring,